

Béke poraira, MSZP!

2019 június 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Fricz kíméletlenül lerántotta a leplet a szocikról!

Szanyi Tibor leveleiben fellebbenti a fátylat mindarról, ami a szocialistákat annyira jellemzi

Jól tudjuk: a kapitány csak utolsóként hagyja el a süllyed? hajót. Ez erkölcsi parancs, amit most – nagyon úgy t?nik – Szanyi Tibor nem tart be. Igaz, nem els?ként, de leugrani készül a szocialista párt hajójáról. De hagyjuk ezt, hiszen a szocialisták kapcsán erkölcsr?l beszélni olyan, mintha az ember egy – Szanyi egyik levelében is példaként szerepl? – bárcás k…rvát akarna tisztességre nevelni.

Sokkal fontosabb, hogy el kell ismernünk: az európai parlamenti (EP-) képvisel?i helyér?l, s most már úgy t?nik, a pártjától is lassacskán búcsúzó Szanyi elvtársainak szánt, de a nyilvánosságnak is bemutatott leveleiben valóban elég pontos látleletet adott az MSZP jelenlegi siralmas állapotáról. Igaz, nem bontotta ki a valóság minden részletét – ebben volt kit?l tanulnia –, de lényeges elemekre mutatott rá. A kérdés csak az: miért épp most tette ezt meg? Miért nem korábban, amikor még talán segíthetett volna a pártjának, legalábbis valamennyire?

Sajnos a válasz túlságosan is prózai, de ezen nincs mit csodálkoznunk: Szanyi nyilvánvalóan kiválóan érezte magát az EP-képvisel?i pozícióban, s miután elvették t?le utolsó fontos játékát, már nem volt mit féltenie. Most már nem is maradt sok alternatívája a párton belül: dupla vagy semmi. Vagy távozik, és senki nem tartja vissza, vagy a vállukra emelik az elvtársai, és elnökként ismét lesz mozgástere. De talán ? is pontosan tudja, hogy az utóbbira vajmi kevés az esélye, jószerével nulla.

Vagyis az történt – és itt a hasonlat kicsit gonosz lesz, elismerem –, ami az alvilági bandáknál szokott történni: sokáig nem kapják el ?ket, amíg összetartanak és fedezik egymást, de ha háború alakul ki köztük a bels? normák megszegése miatt, akkor a legtöbb esetben akad egy kiugró, aki a személyes bosszú okán mégis énekel a rend?rségnek, s így kerülnek nyilvánosságra b?ncselekmények.

Szanyit bizony megfúrták és kiszorították, így hát eljött az ?szinteség pillanata. De legalább eljött! Ezt is értékeljük, már csak azért is, mert amiket Szanyi végre megfogalmazott, azokat sokan – többek között magam is – már sokszor kimondtuk az MSZP-r?l, de persze nekünk sohasem lehetett igazunk az ? szemükben. Mi mindig „elfogultak” voltunk a szocik kapcsán. Szanyi vallomása után végre kiderült feketén-fehéren: mégiscsak nekünk volt igazunk, ráadásul már hosszú évek óta.

Szanyi kapitány leveleiben három fontos okot ír le azzal kapcsolatban, hogy miért jutott az MSZP a megsz?nés vagy a teljes eljelentéktelenedés küszöbére.
Az els? az, hogy a párt következetesen és nagy lelkesedéssel feladta baloldaliságát, és politikai, ideológiai szempontból már a kétezres évek közepére légüres térbe került.

Így ír err?l: „Az MSZP évek, évtizedek óta egyre kevesebb politikai kérdést dönt el, következésképpen egyre több dolgunk d?l el az id? sodrásában, köztük a sorsunk, szinte t?lünk függetlenül. Ezért hát észre sem vettük, hogy a Bokros-csomag óta szép ütemesen adtuk fel baloldaliságunk több és több tételét, majd váltunk kormányon egy neoliberális konglomerátummá, aztán tartós ellenzékben mára ideológiailag is él?halottá.”

Ez pontos, de azért annyit hozzátennék, hogy az MSZP nem egy modern szociáldemokrata, hanem egy posztkádári, posztkommunista baloldali párt volt, s ett?l a bélyegt?l akart az ?zött vad gyorsaságával szabadulni.

Az ilyen típusú görcsös szabadulási kényszer az egyik széls?ségb?l (diktatórikus múltú párt) sokszor azt eredményezi, hogy a párt ilyenkor túlkompenzál, s végül pápább akar lenni a pápánál is. Az MSZP-vel ez történt: mintegy eltüntetve múltját, liberálisabb akart lenni még a széls?ségesen liberális SZDSZ-nél is, s ez a folyamat Gyurcsány Ferencnél tet?zött be.

Engedjük meg: a posztgyurcsányi id?szakban, az utóbbi években igyekeztek valamit visszaszerezni balos jellegükb?l; ezt próbálta már Botka László is, s ezzel próbálkoztak az európai parlamenti kampány során, amikor igen halványan valamifajta „szociális Európáról” próbáltak beszélni, de a tartósan kialakult hiteltelenséget ezzel már képtelenek voltak ellensúlyozni.

Egyet teszek ehhez még hozzá: nem vitás az sem, hogy a hagyományos, szociáldemokrata típusú baloldal egész Európában szenved, lényegében azóta, amióta a szocializmustól mint illúziótól megszabadult a világ a Szovjetunió összeomlásával.

Az európai baloldal legnagyobb dobása az volt az utóbbi évtizedekben, amit Tony Blair és Gerhard Schröder kitalált, amely szerint már nemcsak a rendszercélokról mondanak le, hanem a szociális-jóléti államról is, és lényegében véve követik a jobboldali kormányok receptjeit, adott esetekben megszorításokkal, adócsökkentéssel stb. Tehát részben nemzetközi trend, ami az MSZP-t is érinti, de az ? múltjuk és elmúlt harmincéves politikai mélyrepülésük sajátos, egyedi kínokkal b?vítette tovább az amúgy sem rózsás baloldali politikai kilátásokat.

Szanyi másik észrevétele arra vonatkozik, hogy – a fentiekkel szoros összefüggésben – a pártja egyre kevésbé értette meg azt, hogy mi zajlik a magyar társadalomban, vagyis – teszem én hozzá – elveszítette azt a képességét, hogy ráérezzen a magyar választók fájdalmaira, félelmeire és vágyaira. Pontosan látják, hogy buborékba kerültek, s ebb?l képtelenek kiszabadulni.

Az ? szavaival: „Hozzánk belép?kr?l alig hallunk, kilép?kr?l, elsétálókról, és sajnos elmentekr?l annál többet.” „Értelmiségi szimpátia sem övez minket. A baloldalinak ismert tudósaink, m?vészeink mára majdnem teljesen elhalkultak, rosszat pedig – udvariasan – inkább nem mondanak.” „Ez így nem párt! Ez így csak egy degenerálódó belterjes klub, ahol a politikai témakészlet elapadt, s jobbára az itt-ott fellelhet? apróbb krajcárok után kapirgálunk.”

Holott a szocialista párt a rendszerváltás után még tíz-tizenöt évig értette a magyar társadalmat, hiszen annak jelent?s része a Kádár-korszakban n?tt fel, ahhoz vágyódott vissza, s ennek a rétegnek a természetes, szinte t?sgyökeres pártja az MSZP volt, különösen Horn Gyula korszakában, aki személyében is a kádárizmus, az állítólagos „kisemberpártiság” szimbóluma volt.

A régi rendhez köt?d? id?sebb generációk rettegtek a fiatal, teljesen más hangon beszél? Fideszt?l, nem véletlen, hogy 1994-ben és még 2002-ben is visszahozták a kormányba a szocialistákat, mert ez jelentette számukra a biztonságot, a kádári langymeleg visszatértét. Persze az már 1994 után sem tért vissza, lásd Bokros-csomag, nem is beszélve a Gyurcsány-éráról.

S ami nagyon fontos: a kétezres évekig még m?ködött a szocialisták Kádár-korszakból örökölt pártszervezeti hálózata, a helyi „elvtik”, a párttitkárok még mindig úgy bratyiztak és kacsintottak össze az emberekkel, mint a régi szép id?kben Kádár elvtárs.

Ám azt hitték a szocialisták, hogy ez örökké tart, ez a hálózat nem öregszik és nem kopik ki soha: és ebben nagyot tévedtek. Egyrészt a társadalmi bázisuk kiöregedett, a régi párttagok-párttitkárok hálózata szétfoszlott, de még ennél is fontosabb, hogy közben a Fidesz a 2002-es választási vereség után következetesen és folyamatosan kiépítette a maga alternatív társadalmi bázisát és hálózatát, amely f?ként vidéken, városokban és falvakban mintegy lecserélte, felváltotta a régi posztkommunista hálózatot.

Itt és ekkor történt meg a legfontosabb fordulat a magyar politikai életben, itt kezdett lejtmenetbe a szocialista párt. Szanyi harmadik megjegyzése pedig már a végkifejletr?l szól: az MSZP ideológiailag és társadalmi kapcsolatait tekintve is kiüresedett, szétporladt, s ekkor következett be az, ami egy felbomló politikai szervezetnél szinte mindig, ha már nem tartja ?ket össze sem értékrend, sem gy?zelembe vetett hit, sem ambíció – ez pedig az utolsó megmaradt koncon való marakodás.

Így ír: „A nyilvánosság platformjain dönt?en a bels? mutyijainkkal, küls? alkudozásainkkal jelenünk meg, mások pedig a leginkább korrupt bandának emlegetnek minket, ahol a vezet?k a tagság vállát taposva huzakodnak az egyre kevesebb koncon.”

Egyébként pedig pontosan az történt itt és most Magyarországon, egy kommunizmusból szabadult országban, aminek történnie kellett volna már sokkal hamarabb, mondjuk a kilencvenes évek elején: az elmúlt diktatórikus rendszer állampártja a demokráciában szétesik és megsz?nik, mert ez a dolgok természetes rendje ott, ahol van erkölcs és igazság.

Ezt kell hogy megértsék a fiatal nemzedékek, f?ként a mostani huszon- és harmincévesek: az MSZP nem egy XXI. századi párt a sok közül. Az MSZP a múlt pártja – volt. S hozzáteszem gyorsan: a DK-ra ugyanez vonatkozik, Gyurcsány 2006-os gyalázatai miatt még hatványozottabban.

Hát ennyi. Béke poraira, MSZP!

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló